

დათა (რანადეკუ), ტერტერები, მორენ-
ედი, სახალდა წივების მებახები სჯა-
ბაბი და დაუხლებელნი წერხელნი
რედაქციის მიმართ პირადობის ნიადა-
გს, — აი ისინი, რაც ახლადგმულენი
ჩვენ ჩინაშადივალს, ესენია, რაც ავა-
სებენ ჩვენი პრესის ფურცლებს, პრე-
სისა, რომელიც თავის უკანასკნელ
ფიქვებს დაითრევს, სილად ნუ ეს
არის პრესის მნიშვნელობა, გაუჩი-
რის თანამშრომლობა, ღირს საზოგადოების
თავალი? ნუ თუ პირადი ინტერესები
უნდა გაიპირებოდნენ ჩვენ დიდებს,
როდესაც დიდ განსაცვიფრებელ სი-
წრფივით მართის წინ მუქუქვამდობა,
როდესაც ცოცხალ და ტუნსიან დაღითი-
ვად უზენიანობებურ საქმეებს იფენ
მთელს პრეტენზიას, მოელს მოცულ-
მსგავსელობასა და ცხოვრებაში.

სიმუქე პრესის მეთაურნი დიან და-
მნაშავენი არიან ჩვენი სიმშლის წინა-
შე, რადგან იხიბი თვით გაუქმნილინი
პირადი დაბაღ პრეტენზი და ქვეა ან-
კაროებიტი, ასევე ანკაროებიტი ახელ-
დამგმელები ჩვენს საზოგადოებას.
ჩვენი პრესის სვეტებიანებელ გარე-
ვის და დააპანირებს ჩვენი ცხოვრება,
გამორყავს მიხი პრეტენზი და იკავი-
ხებურ მექანიტი და სამუდამოდ გა-
უქმებოდ დასტავებს მათთვის დიდი
პრეტენზიების დროის სული და მიმარ-
თულობა.

კუთხის ადმინისტრაცია

ჩვენი საზოგადო. საქმეები
 ისე ვართ შეჩვეულნი ყოველსავე
 სიახეს, რომ არაფერი აღარ გვაკირ-
 ვებს. მაგრამ ეს მაინც ცერასოდეს ვერ
 გავგაბართლებს, თუ გულის ამღერ-
 ვი ამამდე ზიზღს არ მოგვეყვას და
 სულის აღმაშფოთარი აღშფოთებას არ
 გამოჟვევს ჩვენში.

კარგად მოგესტნებათ, რომ არ არსებობს რუსეთის იმპერიაში ისეთი დიპლომატიკური პოლიტიკა, სადაც იდეალისტური თვითმართვლილი უფრო შეზღუდული იყოს, ვიდრე ჩვენს ბელსიანზე მოძღვრულობის ქვეყანაში. არ მოაზრებთ რუსეთის იმპერიაში ისეთი კუთხე, რომელშიაც საზოგადოებრივი ინიციატივა ისჩამქრალი და თანაც დევნილი იყოს, როგორც ჩვენში. ამაგმა ყველა თქვენი გიორი წაიღოს, მაგრამ პასივულის მოქმედების, პასივულის პოტენციალის უნარიც არა გავაქს. როცა ფეხს გვაღებამ და გვკლდებავენ, ანაი, მტკნობა“—ამას ცაიკე დავიყვირებთ ხოლმე.

უნდა მართალი მოგახსენოთ, ან
შემთხვევაში ვერც წოდებული ქუ-
თაისის გუბერნია ანუ იმერეთი ბევრად
უფრო ცუდ პირობებშია. თითქმის იგი
სრულიადაა მოწყვეტილი იყოსო მთე-

ლს ქვეყნიერობას. საქმოა ენმე თავ-
 შვეგელმა რაინდმა მოინდომის და
 მთელს ეს დიდებული და მდიდარი
 კლესი იმის სათარეშო ასარებხად გა-
 ნდება და იმ თარეშში ანგარიშს ათავს
 მოსთხოვს. მოგვხსენებთ, რაქციამ
 მთელს ჩვენს ქვეყანას ხეირი არ დაა-
 ნიჭა, მაგრამ იმ უკიდურესამდის
 მაინც არ მისულა, რომ ყოველივე
 გამოსაულები საზოგადოებობისა
 ჯგერს ეცეა.

ყველა ასეა, მაგრამ ასე არ არის ქუთაისში. გულდასმით ავიწინ-დავ-ქუთაისში უფრო მეტად გარდაყვავილი ვაშაობ, რომ უნდა-დღესას-გოლოტი-ტინის რეგიონის დროს-კი მეგობ-რები არ მომხდარი. ჯერ იყო და სო-ხუმის თვით-მმართველობას ეცნენ და სოხუმის ქალაქი თავი თ. თავდგომი-დეს სამხატვრო გულდაყვანი. ვერა-ვითარი ვაშკარობი ისტორიკოსი ვე-რასოდეს ვერ მიხედება, თუ რად ვე-და თ: თავდგომი „რეგენტი“ მს-ველია. თავდგომი თვით გატა-ეების თავბრუ-დაშვები წუთები-დროს-კი იმდენად ზომიერად და-დაიხატა მომართო იქი-ლო, რომ ყვე-

ზო თავის საზოგადოებრივ მეგობრებს
 ნაღვლით უხსნიდა გულის. ასეთის ქა-
 ტის განდევნა არავითარ პოლიტიკა-
 მოსახრებში არ არის ნება, აქ გამა-
 მული იყო ჩუმი, აღმინისტრაციის
 კულისებში მოთავსებულ ინტერ-
 გების ქსელი, რომლის ქვეშ მე-
 ჯალ მშობე და არა სასიამოვნო საქმე,
 შერე ზოგორ შეზუნდენ ამას საზო-
 გადოება და თეთი - მშობრთველობის
 წარმომადგენელი და მისი ინტერე-
 სების დამცველი? ნაფიცე ვეკილი
 ეკრეველია, რომელიც ქალაქის შიგ-
 რაჩულობა საკრებულოს წევრად, და
 კი წარბანდა სხდომაზე და ჯერ ის
 მოიმიზნა, რომ თ. თავდგირიძესთან
 წაქილადული ვარია, ხოლო როცა
 ქმე ისე მოეწყო, რომ თავდგირიძის
 დენა მისის დარუსალებით უნდა დამ-
 თავებრებულიყო, გახანცხდა, ამიტომ
 არ წავედი, რომ უნდაწინ ვიყავ და
 წმუნებოთ თ. თავდგირიძის დაბაშუ-
 ლობაშიო. ეს გახლავთ ვეკილი, ნაფი-
 ცე ვეკილი და ქალაქის თეთი-მშარ-
 თელობის ინტერესების დამცველი.
 ეკრეც ქალაქის თავი თ. ლორთქიფ-
 ნიძე მოიპოვა კარგად. მართალია
 თვით სხდომაზე თავგამოდებით იცა-
 და პრინციპს თვითმმართველობისას (თ-
 თავდგირიძეზე ხომ არ არის მართლ-
 აქ საქმე), მაგრამ თავისი ეკრებო არა
 ქალაღზე ვერ დაიწერა და ვერ გა-
 ბედა იგი კრძომა ზარის ნამესტრაციის

თვის წარედგინა. ესეც სამწუხარო მა-
გალითია.

სოხუმში თეთიმართველობიდან გე-
ნენ კითათრის შვეი ქვის მრეწველთა
კარების საბჭოს. ეს დაწესებულება
ფრანკი დიდმწიფნელთაგანა მიუღ
გუბერნიისთვის. დიდმწიფნელთაგანა
მით უფრო, რომ თავის არსებისათ
წლის განმავლობაში იგი სკდლობდა
და შეეცა კავალევი ნაყო, რომ
ლოც მოსდევდა ჩვენში საერთობ
თეთიმართველობის უქონლობას, იგ
სარულედა საერთობ დაწესებულება
თ მოვალეობას, რომელიც აზარათ
არ ეწინააღმდეგებდა სამრეწველო
თეთიმართველობის საგანს (ხალხის
ჯანმრთელობას, სწავლა-განათლებლ
გებებსა და ხილვებს და სხვა). განთქმულ
გოლიცინის რეგიონის დროსა-კი ეს
მრეწველთა კრებული და მისი საბჭო
აზარათი არ დევნა არ იწვევდა და არ
არაინ არ უტყვიდა ექვს თვალთ
ხედავდნენ, რომ ადგილობრივი ინტ
რესტისთვის ფრიად სანაქებო და ს
ინტერესო დაწესებულებაა. ის კი არ
კუთხისა გუბერნიატორის დივის ქე
ბითა-კი ისინიებდნენ იმის მოღვა
წეობას ხალხის ჯანმრთელობისა, გუ
ბისა, ბილხისა და სხვა ამგვარ სამე
ბის მოწყობაში. ესლა-კი, სხვა რ
ეგრაფერი მოახერხეს, „რეგოლიუკი
ანერობა“ დასწამეს საბჭოს და ვაშ
იწვითა არა ჩვეულებრივი რეგიონი
რეგიონში იმაზე მეტი ვერაფერი ნახა
რომ საბჭო საერთობ დაწესებულება
თა როლოს კისრულობდა და ამ
დამამტიცებლად საბჭოს წევრთა
სიტყვებიც კი მოიყვანეს, ე. ი. ისა
რი გამოიყვანეს, რომ საერთობ და
წესებულებათა მოვალეობის აღსრ
ლება „რეგოლიუკის სუშახორია“-ო
სეთი კაცებს აქეთ მიწდობიდა ჩვენ
ში გრობის დაწესებულებათა შემ
დგება!

რაკი დასაქმებული არ დაუქმდით, შუამდგომლობა აღმოჩენს სამიწის სტრატის წინაშე — დადასტოვებს საბჭო-მოაწოდებს მრეწველთა კრებო. შუამდგომლობაში არა ჩვეულებრივად კრიზისის გამო მონაწილეობის მოთხოვნის რაოდენიმე კაცი, „ნამდვილ მრეწველი“ და მრეწველობის საქმე გაუმჯობესდება, მერე, იცით ვინ არიან ეს „ნამდვილი მრეწველები“? ესენი გახლავთ უცხოელ კაპიტალიზმის „პროტექციონიზმი“, „პროტექციონიზმი“ არა მარტო მშენებარეობით, არამედ სულითადაც გონებით, ცოდნითა და გამოცდილებითაც, ვის არის ჰუკისა და გონების ანგეზა

დაფანტურ ვთქვით და დავფანტავთ ერთ წუთს „ქვემარბე რუსებს“, რომ რუსეთის იმპერიამ რუსეს, ე. ი. ველოკორუსეს, უპირატესობა უნდა ჰქონდეს სხვა ერის წარმომადგენელთან შედარებით. მაგრამ ნუ თუ რუსეთის იმპერია უპირატესობა უნდა მიეცეს უცხოელსაც, უცხო სახელმწიფოს ქვეშევრდომს და არა რუსეთის იმპერიის ქვეშევრდომს? ნუ თუ ქართველი, ადგილობრივი მკვიდრი უნდა და დევნილი იქნას არა მარტო იმ ტომი, რომ დღემდე მას რუსულმა აწლობა, არამედ იმ ტომაც, რომ იგი რუსეთის ქვეშევრდომია? კითხუარა მართო კი არა თვითმ საზღვარ-გარეთ, თელ ქობისტისტების, რომენი იქნეს ეზიდნებანი და ჰყდიან. ისინი კომისიონერების როლს ასრულებენ ვინაიდან ადგილობრივ მრეწველ საქონელს ყიდულობენ და მერე შიგნით ქვის მომმარბედი ფირმებს აბარებენ საქონელს. ასეთი საქონისიორი რა ფირმა არც კი არის ბოლომდე ქობისტის, მას ჰყავს წარმომადგენელი, რომელსაც არავითარი ინტერესი არ აკავშირებს არც ჩვენ ქვეყნისა და სხან, არც რუსეთის იმპერიათას. პირველი მას რუსეთის იმპერიის მიხედვით რბენი გასაქრეკ ქებერბენი მხარიათ რომლის ტყავის გადარბაში ურცხველ ხელს უწყობენ რუსეთის ბედ-იბრძოლაში და მათი ადგილობრივი წარმომადგენელი.

მაგრამ უსაბოლოობასაც ხომ საზღვარი აქვს. საქონის „რევოლუციის“ სახელები ვერაფერ მიუცხადებს; ძილული კრების მოწყვეტა სამსახურში აიკისა და ნება დათაო მხოლოდ ისეთის კრების მოწყვეტას, რომელზედა ვერაფრიათის ისეთი გარდაწყვეტილი მას ვერ მიიღებენ, რასაც შეეძლო შესცვალავს სახე და ხასიათი და ჩინებული დაწესებულებისა.

(ჩახახრული იქნება)

ბეთანია* ღიწმენანი

ორ უკანასკნელ სტომაზე ორ
მთავარი საკითხი განიხილეს. რა
კარგად საუბროდა სენო ერპოს შ
მოღება მიერ კავკასიაში, შეიღ
სტომაზეზე უნდა გამოკვეთულიყ
თუ რა ტიპის უნდა ყოფილიყ
ეს ერობა. მიღებულ უნდა იქმ
მე-90 წლის ერობა იმ ცვლილები
რომელსაც ადგილობრივი პირობებ

მოითხ-ვენ. ასეთი იყო რეზოლიუ-
ცია წინა სხდომისა. მეორე სხდო-
მაზე უნდა განვიხილოთ ის, თუ ერო-
ბა რამდენ საფეხურიანი უნდა ყო-
ფილიყო.

ბ.ზ.მ. გ. გვაზავ-მ მოხსენება წაიკითხა. მეოთხეულმა უკვე იცის რამდენად მოსაზრებით გაილაშქრა მოხსენებელმა საოლქო ერობის წინააღმდეგ. მან დაიწყო იმის მტკიცებაც რომ არ არსებობს არაფერი საერთო ამიერ კავკასიის გაუბერნებებს შორისაო. გზებიც კა ყველა საგუბერნიო ცენტრიდან სხივების მსგავსად გაუბერნიის ნაწილებიდან მოდის საგუბერნიო ერობას ფრთები შეეკეცება—ზოგიერთი მისი „საქმე საოლქო“ ერობას გადაეცემაო. ამერკავკასიაში კულტურა ყველგან ერთნაირად იმავე დონეზე არის. უფრო მაღალ კულტურის ხალხისთვის ეს შეკვეთრება გამოსადევი არ იქნებაო.

ზავასი,
 ზი ამ აზრით არის წინააღმდეგ
 საოლქო ერობისა მ-ნი გვაზავა. გვ
 რავითარი სხვა საბუთი ვერ წამო
 ყენა მან. ტფილისის გუბერნაია ის
 ყავადაცაბოლოდ არის წარმოდ

[illegible]

შედეგად სტალინმა მშენებელი მთა
 ხსენებანი წაერთვნეს. წერილს სთხო-
 ბო ერთგულმა ად. ა. აბაშელთან
 სკოლ და შეიხიმა. მაგრამ გვახა-
 ეპაქ თავისებურება გამოიჩინა, აქაც
 ყურადღა და დაიწყო მთავრე საგრო-
 ბო ერთეულის უპრყოფა სამაზრო-
 ერობის სასარგებლოდ. აქ გვახვავს ბე-
 გრი მოზრე აღმოუჩნდა: ქუთისის შევი-
 ლი, ლ. ჯანდიერი, ა. ჯორჯაძე, ზო-
 ლოყაშვილი, მ. გელევიანიშვილი და
 სხვანი. გულისაშვილმა ერთ საბე-
 თან ისიც წამოაყენა, რომ მთავრე
 საგრობო ერთეულის არ გყოფილ-
 მომზადებული ხალხი, რომელს
 ერობის გაუძლევაო.

ლ. ჯანდიერმა ხომ სულ განა-
დგურა გლეხობა, მოძრაობაც
არ დაიფიქრა ყოფილიმ აღმინისტრატორმა, და რასაკერაეღოა, სოფლისმსხნელად და პატრონად პოლიტიკასთავაჲო. თუ -რა ის, შენი მტერი გლეხები ერთმანეთს დასკამდნენ, ისე დიდხანს ისეთი მაგალითი

მოიყვანა, რომ გარეშე მაყუდრ
ლი მოიხიბლემოდა. გლეხებს აბა
აქეთ შეგნება—რამ მათთვის სასარ
გებლო და რამ საზარლოო. ყო
ველთვის ორიოდ მევიარა და ჩა

ფელს. მოძრაობის დროსაც ორ
ოღე კაცი აეღოვებდა ხალს.
ერთი რომ ავიწყდება თვ. ლ. ჯმ.
დერეს; რა თვითმომქმედება და რწ.
ცაბატება ზუნდა გამოიჩინოს გლჭი.
ბამ, როდესაც ყველა სოფლის
ქმეს მათრახი დასკრიბოდა?! შინა
ურ, ოჯახურ საქმეებშიაც კი მწ.
ულოპოვები იარაღი ბატონობს და
შეშინს ზარსა სცემს ყველას. აა
პატრონ ხანს ჩამოეცალოთ და დი
ნახათ ერთმანეთს დასქამენ თ
მოკლეთან თავითნ საქმეებს.

თავ. ჯანდერბა ერთი მაგალითი
მოიყვანა სასოფლო-სამეურნო ქა-
ნებზე. სოფელ პატარძელში (ქა-
რელ-კახეთი) სასოფლო ბედელიყო.
სასოფლო თანხის შესადგენად ზო-
ბალი გროვდებოდა. ნაწილი შე-
დნენ, ნაწილი ამ ბედელში რჩე-
და. რამენიშე ნის შემდეგ გა-
ჩე ამ სოფელში, შევიდნენ ბიდე-
სი.

ნიმუშით გაცემული

ერთ-მოკმედებიანი დრამატიული ფანტაზია ლექსად.
(დასახრული *)

„შენ იცნობ კარგად, სოლომონ, ჩემს გულს;
შენ უწყი ქართლის აწ ვითარება,
ღისი აწ ძალა, ყოფა, ცხოვრება;
ბევრჯერ რჩევანი შენნი, ვითა წყალუღს,
მსალმუნებიან მე შეწუხებულს;
აწ ჩემს სულის ტვირთს, ჩემს გულის წადილს,
შენ გაგიშლავნებ, ვით საყვარელს შეიღოს!“
(მიტოვ დუმილს შექმდე)

„არ მითვისებდა ქართველთა გული,
რომ ვიყავ მათი მეფე ეული;
ჩემი მეფობა ზედ დავასრულე,
რომ ძლივს იგინი გავიერთგულე,
და ახლა, ოდეს ჩემს ხელმწიფობას,
განჯვუზადებდი ჟამ-კეთილობას,
აი მის ნაცვლად მე რა მომაპყრეს
ჩემმა შვილებმა და ვინ ახარეს!...“

(მეგრე ღუმელს ჴეიმდე)
 „ამიერითგან გაქეზებული,
 მაჰმად-ხანისა მოსისხლე გული
 არ ღაგაწყნარებს სიამაყითა:
 მას ეამი შესწევს ყოვლის ღონითა;
 ეს ხმა ლეკთაცა აგვიყაყინებს;
 მოსლილ მხოლოდ დროსა უყურებს,
 და მტერნი ძლიერ მაშინ მოგვატყდნენ,
 როს უმანი ჩემნი ერთმანერთს ჰკლავენ;
 მე თუმც კიდევ ვგრძნობ სულის სიმტკიცეს,
 გარნა ღონენი წელთ წარმოიტაცეს;
 შენი ირაკლი ის აღარა ვარ,
 პატარა კახად რომ გინახვივარ!
 აბა, რომელს შეიღოს ჰედაფს ღირსეულს,
 რომ ექმნას კვერთხად მამულის დარღვეულს?...
 ღმერთო, ამაზედ მეტსა სატანჯველს
 ნუღა მოუვლენ საწყალთა ქართველთ!...“

(მღიწე ღუმიდის ჟეშტეცე)
 „აბა, რას მირჩევ, ჩემო მსაჯულო?
 კარგად იფიქრე, შეიღო ერთგულო:
 ან განთქმულია რუსთა სახელი,
 ხელმოწიფე უვისთ ბრძენი და ქველი;
 დიდი ხანია გვაქვს ჩვენ ერთობა,
 მღიკიცი კაცშირი,—სარწმუნოება;—

მას მინდა, მიეცე მემკვიდრეობა
და მან მოსცეს ქართლის კეთილ-ღეგობა!“
მსაჯული (პაშას გამგონად უჭერატდა შეფეხს, გან-
ვიფერებოდა: მას ან სჯეროდა, რამე ირაქლის გულ-
მსდებოდა იგი ესთ შეცდამებულს და ჰქადაგა)
„რასა მიბრძანებ“, გულის გამამირიველს,
„ბატონო, ღმერთი ვაღდგურებელბედს,
ნუ გააგონებ მაგ ხმას ქართველითა,
ელდენ შერზნდა მსასაბერლთა!“
ჯერ სამაგისო რა გვემართება,
რომ განიხილოთ თავისუფლება!“

(მიტრე ჯუმაღს შეშავებ)
 „იცი, მეფეო, რომე ივერნი
 იქნებინან რუსთ ხელთ ბედნიერნი?
 სახელმწიფოსა სჯულის ერთობა
 არა რას არგებს, ოდეს თვისება
 ერთა მის შორის სხვა და სხვაობდეს;
 ვინ იცის, მაშინ როგორე მოუხდეს;
 რუსეთის ძალი ქართლს აწინდელი;
 ვით შეითვისოს რუსმა ქართველი,
 ვით შეიწყნაროს რუსთ მეფობაჲ,
 რაც მოისურვოს ქართველობაჲ?
 მაშინ, მეფეო, რაედენი კაცთ მართალთ
 მოუჟღანო გულნი ტანჯვათ-იღუმათ!
 მაშინ ირაკლის სახსენებელი,
 ვინლა ახსენოს აწ საქებელი?
 ნუ, ხელმწიფეო, მას ნუ ინებებ,
 შენგან-კი მავას ნუ გავჯავონებ,
 და მერმე ქართლი ვინც ვერ განავოს,
 მაშინ მან უწყის, რაც მოავგაროს;
 ხოლო ირაკლი ვიდრე ჰყავთ ქართველთ,
 უბედურებაც ბედნიერ აქნდეთ!...“

ი რ ა ე კ ლ ი.

„ჩემო სოლომონ“, რასც ამბობ შენა,
„მე ვა ყოველივ არ ვიცი განა?
მავრამ კეთილთა დღეთათვის ქართლის
რა მოგვავარო უმჯობეს ამის?
მე არა ვფიქრობ, ვითარცა მეფე,
თვის დიდებისთვის სისხლთა ამჩქეფე;
არამედ, ვითა მამა კეთილი,
რომელსაც სურს, რომ თავისი შვილი
თვისს სიცოცხლეშივ დასახლკაროს.
ძნელ არს ცხოვრება სამეფოსი, როს
უპვრეტლეს იგი ომსა დღე დღითი!
აი, ხომ ნახე აწ მგალითი:
რა ჰქმნა იმ ერთმა დამარცხებამან!
კარგი, რომ კიდევ ალა-მაჰმად-ხან

ქალაქს დასჯერდა გამყინებულმა,
სხვით არ აღივსო მან საწყაული!“
(მცხრე ღუმელს შემდეგ)
„ახლა კი დროა, სოლომონ, რომ
შვედობა მანახოს საქართველოში.
მან საფარს ქვეშე მხოლოდ რუსეთის
ამოიყაროს ჯაგრი სპარსეთის
და მხოლოდ მაშინ უძეკოდ გვარწამდეს,
რომ ქრისტიანი ხმა მარად ისმოდეს
საფლავზედ ჩვეთა მამა-პაპათა,
და განისვენონ აჩრდილთა მითათა...“

მსაჯული (ჩვედარ გუშაძე მსაჯულს გუშაძის და
ჭკადრა შეუყეს აღმოფთებულმან“)
განზრახვა შენი, მეფეო, მაკივრებს!
ირაკლემ იცის, რომე ქართველებს
აზრდ მაიწინით უბედურება,
თუ აქვთ თვისთ ქერთ-ქვეო თავისუფლება“

„სულ მართალია, ჩემო სოლომონ,
მეგრამ აბა სთქვი, ქართველთა რა ჰყონ
ამ უბედობის და დარღვევის დროა?
აბა ირაკლიმ რა მოაგვაროს
მშვიდობისათვის საყვარელ ქმათა?..
აი, მივიღებ მე შენთ მიწევთა
და დავიდუმებ ჩემსა გულსთ თქმას;
ნუ დაიფიწყებ მეგრამ ჩემს სიტყვას,
რომ დღეს იქნებოა, თუ ხვალ იქნებოა
ქართლსა დაიცავს რუსთ ხელმწიფებოა“..
(„აჲ დროს ჯდომესა ბადრი მთავარე და სიამითა მის
ფინს ანუ, ცამ მთაწმიდესა ვასკეკელეებითა, მთისა
ურმა, საესემ შუგებითა, და მთვარის შუქსა ანაკე
წაჲლთა, თავისუფლებით ჩამომხრისლთა, გუდს ანუ
დეს დარღები ბატონს, თხერა ღამართეს, ვით კაც
დოიონს“).

ოპ., სანატრელო „დროვ ყმაწვილობის,
განტარებული ჩემთა კახთა შორის,
როს ჯერ არ მელი ტვირთი მეფობის,
როს მქონდა ეამი უზრუნველობის
და საყვარელი კახეთის გმირი,
ვიყავ ნიადაგ მტერთა გამგებრი! 4..
(ჩადანს დაჭეფდა ბატონი ჩემად, დაფიქრებუ
მწუხარედ და დამად. შემდეგ უბრძანა სოფლიონ მ
ჯუდას“)

„ახლა კი დროა ჩვეს გაოხრებულს
ქალის ჩიხედლოთ; მაგრამ ჯერ ერთი
მინდა, ვიხილო კიდევ კახეთი,
შევიტყო კახთა საჭიროება,

და დამახვედრე ჩემი სამზადი!

მსაჯული (შეგვის აზრითაჲს სულად ღუფიდაჲს).
მალრობა, რმერთო, შენა ვანჯეხას!
ერთს კაცს მოჰმადლებ ყოვლთა უფლებას
და მისს ერთს სიტყვას მონებენ ერნი,
განურჩევლად სულელნი, ბრძენნი,
და იგი მათს ზედს იცე განაგებს,
ვითა ალერდეს იგი კამათლებს!
მაგრამ შენ, მეფეჲ, ვინ მოგცა ნება—
სხვას განუბოძო შენთ ყმათ ცხოვრება,
მისდევლე შენსა გულის კვეთებას
და უთრგუნვიდე თავისუფლებას?
შენ ერმან მოგცა პირველ ღირსება,
რათა დაუცვა ყოფა-ცხოვრება,
და რად იფიწყებ, რომე მარადის
ერსა ეკუთვნის გულის თჳმა მეფისა!..
(შეირე ღუმილს შემდეგ).

იქნება, მეფე ციხის გარეშას
აბრალებს მოყმეთ მუხანათობას?
იქნება, ამან აპყარა გული
ბატონს ქართლზედა, შეუოჩაკული?..
მაგრამ ირაკლიმ უტკეთეს უწყისი,
თუ ვით საყვარელ არს ქართველთ შორის.
მაშ, რამ უცვალა მის გული მყარი,
ქართველებისთვის, ესთ თანაჲყვდარი?..
მაგრამ ვინ იცის იგი იქნება,
უკეთ ჰფიქრობდეს, რაც გვეპირება:
ზევრჯელ ღვთიურსა ზრუნვასა მივსის
გონება ყმათა ვერა მიხედვის!..
(*ქაშოლისძე ხსნს შემდეგ შემოადის სთფილი*).

სოფიო (არა დაინახა მან თვისი ქმარი, სახე შეც
და, მონაწიანად“).

რა ამბავია? რა გემართება?

მეფე ხომ აყალ არა ბრძანდება?

მ ს ა ჯ უ ლ ი .

ვეკვობ, სოფიო, რომე ირაკლი
ქართველებზედა იყოს გონივრელი;
მას ზედ ეტყება, რომ მისი სულად
ძლიერად არის აღუღვებული,
მწარედ უპირებს ბატონი დასჯას
თაფის შვილების ამა ურჩებას;
ვეკობ, რომ იგი სამეფოს ქართლის
აძლევს საფარს ქვეშ რუსთა ხელმწიფის.
მაშინ უყურე ჩვენს დედა-ცაცებს,

სამეკლესიო საომადადგენი
დაწესდარი მიაქედეს ვიზუალმდ
წყვეებმა დამასწავლებლებმა.
პოეტის გარდაცვალების გამო
შინაქ მივიღეთ დეკემბი:
ქუთაისი. ქუთაისის დრამატულ
ზოგადი განკუთვნილი გულწრ
პროგრესის დაკავება ნაშთი
თველის და მოქალაქის გრ
ვილსკისა, როგორც მივიღ
სტენ საუკეთესო დიდების შე
გარი. გორელი ქართველი
დღეა ახსენებს გულითად შუ
ბას ნიქიერ პოეტის და პატრიის

